

nüüd kats ajastaga, siis olli Tartu makónna Noela wállan tallohabbeste Sean kottuside muhho többi wálja-tulnu nink wald otse ütte habbeselikaja man, sedda kannawallas kutsutas, abbi. Ent mes abbi temmasti saije? Ei märasiske! Kattelkümnel wiel habbesel lass kannawal adert nink neist jáiwa wiis tükki sedda-maid sinnasamma paika mahha, kos neide werri olli wáljajoostnu, nink ne töise katskummend olles nisamma hukka lännu, kui mõisaher es olles wahhele tulnu nink Tartu ellaja-arststimise-foli man abbi otsnu. Kannawal, ke kelega targemb olli kui käega, teggi wiel habbesel se läbbi otsa, et ta mitte piute, ni kui sün-nis, enge riisti olli werrelaskmisse ráwaga sone sisse raijonu nink werresoont riisti läbbilönu.

Halle om nähta, et rummaluse nink pettuse läb-bi siin meie ma tallorahval ni paljo habbeset, töpra nink mu koddoellaja ärralöyva, kea weel káwwa ai-ga neile olles wöinu hääd tetta; halle om ka nähta, et ne waese ellaja, kea innemist teniwa nink sundimisest surmani neile tööd teggewa nink neide párrast waiwa näwa, mitte nivaljogi armo ei sa, et, kui nemma omman rassedan orjusen többitses jäwa, neide eest mõistlikul wisil hoolt fannetas, et nemma jälle jalgu väle sawa. Kalendriteggi ja, ke tallorah-wast sõamest armastav nink pühha kirja sõnna párra ka ellajide väle hallestav, kea Jummalast meie kas-wus nink tussus meie wöimuse álla ómma pantu, om sesinnatse kirja läbbi tahtnu neide silmi üllesawwada, kea näitten ei näe, nink neide förwu üllesawwada, kea kuulden ei kule, nink vällep kiki, kea sedda lug-gewa nink töötet ärratundwa, et nemma sedda par-tembat teedmist nink tundmist, mes nemma süst óm-ma loidnu, mitte rättikun ei hoia, enge kasvou väle wáljaandwa, et nemma sedda künalt, mes neile pal-lama om ländetu, mitte waksa álla ei panne, enge künle jalla väle, et se ligile paistav, kel walgu-

wajja om, et ka ellajide arsttimise polest meie maal tarkus nink mõistust naftas weert wötma nink egg-a-nts majjamees, ellago ta linan ehk maal, kui tal el-laja arsttimisi wajja om, särast meest appi futsup, ke Tartu ellaja - arsttimise - folin om wáljaoppatu, ehk kui sesuggust ei olle saia, énnembe eßi Tartu lina lääss abbi otsma, kui neid wannu tarku mannu toma, kea omma winaga nink solaga, omma tubbaka nink püs-sa rohhoga, mes nemma siige eddimält küssiwa, eßi henda üllespiddawa, ent ellajile énnege sahjo tegge-wa. Kel förwu om kuulda, se kuulgo!

Fr. Unterberger,
Tarto ellaja - arsttimise - foli prohvésser.

Tarto uniiversiteti viiekümnne aijastaja lõppetuse rõemo:pühha 12. Tezembril 1852.

Kui jobhus, et üts eht töine teie seast, arma luggeja, Tezembri kuul 1852. kats näddasat énne Talsi:pühhi Tartu linan olli, siis ta om töötteste im-mes pandnu, et liin tol ajjal paljo rahvakamb wál-janäüt kui muhawal, nink et ni paljo ómme nink wöerid ulitsid mõda liifman olli, kui funnage jaar-marko ajjal. Rede hõmmungul, 12. Tezembril, nätti suur rahwa sum Saksa ferriko pole liiwtat nink uniiversiteti majjast tulliwa ennamb kui sadda Saksa uhkin küllaga titkitu rõiwin, mõek pusani nink kolme-nurgaline kubbar pääñ, pariwiisi wálja nink kaniwa ka ferriko pole minnema. Teie näggite neid ferriko läwwest sisseminnewat, ent teie eesi es julgu pühha kotta astu, fest et se olli jo Saksu täis läwwest al-tarini. Ent wáljastke saite teie uätta, et Jummalas koddasissest wäega illusaste puiega nink óssegä olli wáljaehhitetu nink et ilmaarvamata paljo künnlid ol-